

Schimonahia Siluana Vlad

„Maică, vreau să știu de ce...”
Răspunsuri la dileme mari din viața celor mici

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Doxologia
Iași, 2021

Hristos a înviat!

Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!

Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!

Vă îmbrățișez, dragi copilași, și Îl rog pe Dumnezeu să îmi lumineze mintea, să îmi încălzească inima ca să pot da răspunsurile plăcute Lui și vouă.

Înainte să primesc vreo întrebare, eu am primit întrebări de la niște copii care nu pot intra pe aici să pună întrebări. Și am să încep cu cel mai mic dintre cei care mi-au scris, cu Efrem, care are 3 ani. „Efrem zice că vrea și el să pună o întrebare, dar de fiecare dată spune doar: «Maica Siluana, te iubesc!». Și nu înțelege de ce nu suntem de acord cu întrebarea” – asta ne spune mama lui.

Deci bine faci, Efrem, că pui întrebarea și că ai avut curajul să-i spui mamei să ne-o trimită, pentru că întrebările sunt ale voastre, nu ale părinților, și ei trebuie să fie de acord cu voi, orice întrebare ați pune. Așadar „Maica Siluana, te iubesc!”, semnul exclamării, este o exclamație, o afirmație, nu e o întrebare, dar e foarte bună. Eu îți mulțumesc foarte mult! Mă ajuți foarte

mult cu această întrebare, cu această declarație de dragoste. Și am citit-o de mai multe ori și am auzit și o întrebare în ea. Am auzit întrebarea lui Dumnezeu, Care îmi spune: „Siluana, crezi tu că în iubirea lui Efrem este și iubirea Mea?” „Da, Doamne, cum să nu cred!”. Acum înțeleg. Va să zică, ce vrea să îmi spună Efrem este că și Dumnezeu mă iubește. De ce-l folosește pe Efrem? Întrucât mintea copiilor până la 3 ani e curată. Și pentru că-i curată și mintea, atunci și inima e foarte lipită de Dumnezeu. Îl aude mai bine, Îl înțelege mai bine și spune celor mai mari ce zice Dumnezeu. Deci eu, acum, am primit de la tine, Efrem, atât informația că tu mă iubești – iar eu îți mulțumesc –, dar și că Dumnezeu mă iubește. Și îți mulțumesc și ție, și lui Dumnezeu. Și la rândul meu te îmbrățișez și îți spun că și eu te iubesc. Hristos a înviat!

Maria, 5 ani: *Cum să fac să nu mă mai cert cu frățiorii mei și să nu mai fac prostioare?*

Foarte greu! Cearta între copii este cumva permisă, dacă nu e cu țipete mari, cu răniri, cu loviri, pentru că fiecare vrea să își spună punctul de vedere și copiii n-au răbdare să asculte ce spune celălalt. Și atunci fiecare strigă la cel care nu vrea să audă ca să audă ce are *el* de spus. Și uite așa se ceartă. Noi, oamenii, nu suntem mereu de acord. N-avem mereu aceeași părere despre lucruri, nu ne plac mereu aceleași lucruri. Unuia îi place una, unuia alta, unul vrea să facă ceva, celălalt vrea să facă altceva. E! Dumnezeu a venit, S-a făcut om, S-a urcat acum la cer după ce S-a jertfit și a murit și a înviat

pentru noi și ne dă nouă puterea prin Sfintele Taine – adică prin Împărtășanie –... ne dă puterea să fim buni ca El. Și atunci când ne certăm și ținem la părerea noastră, și vrem să ne impunem voia, descoperim că nu suntem atât de buni. Și zicem: „Doamne, uite acum am văzut că sunt rea! Acum am văzut că nu sunt bună! Te rog, fă-mă bună! Eu m-am împărtășit duminică și vreau să fiu bună”. Te-ai împărtășit duminică? Poate da, că tatăl tău e preot.

Dar toți copiii – nu-i așa, copiii? – doriți să vă împărtășiți, așa-i? Vreți din nou la biserică? Vă e dor de biserică, așa-i? Vă e dor de Doamne, Doamne. Bun! Atunci să înălțăm o rugăciune: „Doamne! Doamne, Doamne, primește-ne din nou în biserica noastră de zid” – că în biserica aceea din inima noastră ne primește. „Deschide, Doamne, iar, ușa bisericii și Îți făgăduim că nu o să mai stăm mult pe afară, să ne jucăm în timpul slujbei, că o să stăm atenți, și o să respectăm toate regulile spuse de cei mari: să stăm mai departe, dar o să fim mai cumiți și o să fim cu mintea la Tine.” Să ne rugăm așa, da? „Doamne, luminează-i pe cei care ne conduc pe noi, pe șefii statului nostru, pe șefii sănătății, pe șefii cei mari, dă-le și lor credință și dor de biserică ca să ne deschidă bisericile, măcar mama și tata să se ducă. Că eu am văzut la televizor că în unele țări bisericile sunt deschise, chiar dacă și ei au *coronavirus*. Doamne, Te rugăm, dă-le și lor dor de biserică și dor de Dumnezeu.” Că Dumnezeu vă aude rugăciunea.

Așa, Maria. Deci, când te certî cu frății tăi, vezi ce răutate e în tine și arată-i-o lui Dumnezeu: „Doamne, uite, am văzut o răutate aici, fă-mă bună!”. Da? Te iubesc!

Alexandru, 12 ani: *Cum să fac să nu-mi mai supăr părinții?*

Nu se poate. Și când devenim sfinți, tot îi supărăm pe oameni. Și sfinții îi supără pe oameni, că sunt oameni cărora nu le plac sfinții. Deci e foarte greu să nu-i supărăm pe oameni. Important este să fim atenți pentru ca atunci când supărăm pe cineva să ne întrebăm ce am făcut rău și să ținem minte. Și dacă iubim acea persoană și vrem să fim buni, avem grijă să nu mai facem lucrul acela. Deci oamenii sunt de două feluri. Unii deștepți și unii mai prostănaci. Cei deștepți învață din greșeli. Nu este păcat să greșești. Pentru că n-avem de unde să știm ce e bine și ce e rău, nu știm ce îi place celuilalt și ce nu-i place. Și atunci eu fac ceva, dar văd imediat că asta face rău, că nu-i place mamei, că nu-i place tatălui meu, că nu-i place celuilalt și învăț să nu mai fac acel lucru. Și în felul acesta, eu cresc, devin tot mai bună, tot mai bun, tot mai deschis către învățătură. Altceva – când ai supărat pe cineva, să te rogi la Dumnezeu: „Doamne, iartă-mă!”, pentru că L-ai supărat și pe Dumnezeu. „Doamne, iartă-mă!” și atunci Dumnezeu te iartă. Și pentru că ai primit acea iertare capeți și minte pentru ca să ții minte să nu mai faci lucrul ăla. Ai să greșești altceva, că asta este viața. Și oamenii mari greșesc. Mulți oameni greșesc, dar atunci când sunt inteligenți și credincioși, ei învață din greșeli cum să facă să fie mai buni. Da?! Fii binecuvântat, Alexandru!

Ioan, 7 ani: *Cum să nu mă mai cert și să fiu supărat? Cum pot să scap de mândrie?*

Mândrindu-te sănătos. De exemplu: dacă ți-ai făcut temele corect, și la timp, mândrește-te și spune: „Doamne, am făcut temele la timp, nu am stat să mă cicălească nimeni, sunt mândru de mine că am făcut lucrul ăsta bun, dar Îți mulțumesc pentru că doar cu puterea Ta am putut să fac asta”. Deci mândria este bună când facem lucruri bune, dar ne dăm seama că numai Dumnezeu ne-a ajutat să fim buni! Că atunci când Îl uităm pe Dumnezeu, facem rele, devenim răi, sau facem bune și ne mândrim: „Eu am făcut, eu am făcut”. Păi, fără Dumnezeu nu facem nimic. Deci începe prin a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru tot ce faci tu bun. Important e când te mândrești, să nu te compari cu alții și să spui că alții sunt mai răi decât tine. Asta-i păcat. Dacă vezi pe cineva că face ceva rău, roagă-te ca pentru tine: „Doamne, învață-l și pe el să facă bun!”. Și atunci lucrurile se vor schimba.

Sofia, 8 ani: *Maica, eu am mai făcut și lucruri rele. Când o să mor, o să ajung în iad?*

Nu! Dacă ai să mori creștinește, cum ne rugăm la Sfânta Liturghie, n-ai să te duci în iad. Dacă ai să trăiești creștinește, cum făgăduiești când te duci la biserică, n-ai să te duci în iad, pentru că Dumnezeu este bun, miostiv și ne iartă. Important este să Îi cerem iertare lui Dumnezeu. Să ne vindecăm de această putere din noi care face rău. Asta se face prin pocăință. Așa se numește această părere de rău pentru răul nostru și cererea de

iertare. Și să spunem așa: „Doamne, mie nu-mi place să fac rău”. Și încă de dimineață, când îmi fac rugăciunea de dimineață, zic: „Doamne, ajută-mă astăzi să nu fac – cum ai spus? răutăți? lucruri rele – să nu mai fac lucruri rele”. Așa Dumnezeu te păzește. La un moment dat vine – se numește ispită – pornirea aia: să faci asta, să minți, să te ascunzi, să furi să, nu știu... dar așa cum îi vine omului. Când îți vine lucrul ăsta – asta se numește ispită – să zici: „Doamne, scapă-mă! Nu vreau să fac asta! Eu nu vreau să fac rău”. Apoi dacă ai greșit, ai uitat – L-ai uitat pe Dumnezeu și ai făcut răul respectiv: ai mințit, ai țipat, ai spart, ai făcut ceva rău –, atunci, imediat zici: „Doamne, iartă-mă! Doamne, iartă-mă! Am să fiu atentă și n-am să mai fac”. Deci ne rugăm de dimineață să ne dea puterea să nu facem rău, apoi când vine ispita, strigăm: „Doamne, scapă-mă!”, și după aceea zicem: „Doamne, iartă-mă!”.

Dar, copila mea, mai important decât frica asta de iadul de dincolo este să fim atenți la iadul de aici, pe care noi îl producem când facem rău. Când fac ceva rău, eu mă simt vinovată, mi-e frică, mă ascund. Țasta-i iad! Îl uit pe Dumnezeu. Când fac eu ceva rău, se supără mama, se supără tata, supărarea este rea, este iad. Deci de câte ori Îl uităm pe Dumnezeu, este iad. Iadul este viața fără Dumnezeu. Când Îl uiți pe Dumnezeu ești în iad, chiar dacă faci bine. Când îți amintești de Dumnezeu, atunci și tot ce faci este bucurie cu El, durere cu El... Acesta este raiul aici și iadul. Important este ca noi să nu-L uităm pe Dumnezeu. Dacă cineva țipă, țipă, țipă

și face rău, și lovește sau jignește, acela este în iad, în momentele acelea este în iad. Și dacă – Doamne, ferește – moare într-un astfel de moment, rămâne în iad și în veșnicie. Da? Dar dacă se luptă să se vindece și să se pocăiască, atunci nu se duce în iad, că Dumnezeu nu vrea să ne ducem în iad.

Am găsit o pereche super faină de papuci. Mama nu m-a lăsat s-o iau pentru că a zis că are cruci pe talpă. Dar sunt sigură că cei care au făcut papucii nu se gândeau că acelea sunt cruci. Vreau să știu dacă îi pot cumpăra.

Nu! Cei care au făcut papucii nu știau că-s cruci. Dar tu știi! Și atunci dacă tu calci pe cruce, nu e bine. Nu e bine! Caută tu niște papuci super, super faini fără cruci pe talpă. E bine să fim atenți la astea, fetița mamei! Da? De două ori vei avea bucurie și împlinire. O dată, că o ascuți pe mama și crezi că ce te învață ea e bun, și-n al doilea rând – că-L respecti pe Dumnezeu și respecti crucea Lui. Te iubesc și am încredere în tine.

Ce presupune viața de măicuță? De câte ori pe zi se roagă? Nu se întreabă niciodată cum ar fi fost viața ei dacă nu se făcea măicuță? Nu-i pare rău că nu și-a întemeiat o familie și a trăit în castitate?

Viața de măicuță înseamnă bucurie și durere. Bucurie pentru că știm ale cui suntem, știm unde ne ducem, știm de ce trăim, și durere pentru că această cale e strâmtă; și noi ne luptăm cu răutatea noastră, și noi ne luptăm cu neputințele noastre, ne doare ceva, ne e lene. Dar cu

gândurile că ar fi putut să fie altfel, nu. N-avem din astea, pentru că n-am plecat așa fără să ne gândim bine unde ne ducem și de ce facem. Nu ne pare rău că nu ne-am întemeiat o familie pentru că noi avem o familie. Familia noastră de la mănăstirea noastră este alcătuită din 12 persoane. Deci suntem o familie. Ne iubim ca membrii unei familii. Mai greșim și noi tot așa, ca membrii unei familii.

Ce credeți despre actuala generație? Despre distanțarea din ce în ce mai pregnantă față de Biserică?

De-a lungul timpului au fost oameni mai apropiați de Dumnezeu și oameni mai depărtați de Dumnezeu. Au fost oameni care L-au căutat pe Dumnezeu pe colclauri, și oameni care L-au căutat și L-au întâlnit pe Dumnezeu în biserică. Părere n-am. Părere de rău am pentru cei care nu au găsit biserica, care nu-L cunosc pe Dumnezeu, pentru că eu știu ce durere e să trăiești fără Dumnezeu, ce goală e viața, ce frivolă e viața fără Dumnezeu! Ce uimit vei fi când mori și descoperi că viața nu s-a terminat și că te-ai ratat, și că n-ai apucat să trăiești, n-ai apucat să te bucuri, că nu știi al cui ești și te întâlnești cu Dumnezeu, iar El zice: „Nu te cunosc!”. Și acela zice: „Nici eu nu Te cunosc, Doamne!” „Și ce-ai făcut pe pământ?” „Păi, ce să fac, m-am distrat, am râs, am chicotit, am mâncat, am băut, am făcut copii sau nu i-am făcut, i-am omorât. Deci asta am făcut!” Ce cumplită-i viața, copila mea, în condițiile astea! Și atunci eu n-am o părere, ci o durere. Mă doare orice om care este departe de Dumnezeu și mă rog cât pot eu.

Că a întrebat cealaltă copilă: „Ce fac măicuțele?”. Se roagă pentru cei care nu vor să-L cunoască pe Dumnezeu, nu pot să-L cunoască pe Dumnezeu. Cred că ți-am răspuns. Mulțumesc!

Când țiineți post și vă e poftă de ciocolată, spre exemplu, cum treceți peste?

Nu trec peste, ci îmi trăiesc pofta și mi-o pun în cui. Îmi e așa de poftă de ciocolată, dar nu mănânc! Acum nu mănânc ciocolată. Jertfesc această poftă pentru bucuria de a fi cu Dumnezeu. Dar am o ciocolată mai bună. E mult mai bună, și imediat iau o bucățică din ciocolata aia: „Doamne, miluiește! Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă! Doamne, întărește-mă! Doamne, scapă-mă de poftă!”. Câteodată ne mai împlinim și pofta. Depinde dacă e post, dacă nu-i post și avem voie să ne împlinim poftele nevinovate, adică să mănânci o bucățică de ciocolată când e zi de sărbătoare, da? Dacă-i fără zahăr! Zahărul este otravă, copii! Și ne face rău!

Elisabeta Rafaela, 4 ani: *De ce a murit Iisus?*

Ca să omoare moartea. Deci El S-a lăsat omorât și a murit pentru că numai așa a omorât moartea din noi. Acum, oamenii care suntem uniți cu El nu mai murim. Se desparte sufletul de trup, dar nu rămânem în afara lui Dumnezeu. Sufletul se duce la Dumnezeu și trupul se duce la Dumnezeu prin groapă. Deci trupul se duce la Dumnezeu prin poarta aceea care este mormântul. Acolo se duce el, se descompune și ajunge la Dumnezeu,

iar Dumnezeu la înviere ne face din nou frumoși, mai frumoși decât suntem acum.

Natalia, 7 ani: *Cum va fi când o să murim? Frumos sau urât?*

Depinde cum trăim. Da? Deci, frumosul există și acum, deși e murdărit de păcate, frumosul este peste tot. Astăzi am văzut niște picături mici de ploaie pe niște frunze frumoase ale unei plante aproape de fereastră. Și era atât de frumos! Și dacă o plantă picurată de ploaie poate să răspândească atâta frumusețe, cum e Dumnezeu, Care a făcut frumusețea? Cum e viața cealaltă care e doar frumusețe dacă am trăit frumos? Dacă trăiesc urât, atunci eu nici nu văd frumosul. Câți oameni nu trăiesc, se înjură, se bat, se îmbată, se chinuie unii pe alții fără să vadă că a răsărit soarele, că a înflorit o floare, că cerul e atât de albastru și de frumos! Frumosul există, dar omul nu vede pentru că ochii lui sunt bolnavi de răutate, de frică, de boală, de răutate, da? De boala aceasta. Și, deci, dacă ne curățim de răutatea asta și trăim din ce în ce mai frumos, atunci viața va fi și mai frumoasă. Tot ce e frumos acum este doar o ferestruică, doar o ușiță prin care noi pătrundem prin moarte la frumusețea cea mai frumoasă, mai adevărată. De-abia aștept să te întâlnesc acolo!

Anastasia, 6 ani: *Cine L-a născut pe Dumnezeu?*

Acum, fă-ți semnul crucii: așa..., pune mânuța aici, pune mânuța aici și zi așa: „Doamne, ajută-mă să primesc acest cuvânt, să-l țin minte și să-l înțeleg când voi

putea și cum voi putea”. Dumnezeu este Dumnezeu pentru că este nenăscut, nefăcut, nu L-a făcut nimeni, nu S-a născut din nimeni, El este Dumnezeu. El este Dumnezeu-Tatăl! Dumnezeu-Fiul S-a născut din Tatăl și Dumnezeu-Duhul Sfânt a purces din Tatăl. Dar din punct de vedere omenesc, Ei sunt nenăscuți, nu-S născuți de cineva de pe pământ. Da? Ci este nașterea aceea în Sfânta Treime care e o mare taină. Deci Dumnezeu este nenăscut. Min-tea nu pricepe și, din cauza aceasta, oamenii scornesc tot felul de teorii și de idei despre Dumnezeu. Noi, când primim asemenea învățături despre Dumnezeu, să zicem: „Doamne, așa-i că Tu ai să-mi luminezi mintea și ai să-mi cureți inima încât nu doar să pricep aceste adevăruri, ci să le trăiesc și să mă bucur de ele?”. Așa va fi, da?

Maria, 8 ani: *De ce trebuie să ne rugăm neîncetat?*

De ce respirăm neîncetat? Dacă nu respirăm, murim. Da? Ei, rugăciunea aceea neîncetată este o respirație. Deci putem să respirăm ca pisica – nici nu știu, săraca, poate și ea se gândește la Dumnezeu –, adică să respirăm fără să fim conștienți că respirația este darul lui Dumnezeu și că prin respirație dobândim viață și suntem răspunzători cum trăim această viață! Iar rugăciunea este o chemare a Lui: „Doamne, Doamne Iisuse, Doamne, miluiește!”. Deci permanent, prin această chemare orice intră în noi și tot ce se întâmplă în noi este sfințit, este împreună cu harul lui Dumnezeu care lucrează în noi. Deci, ca să ajungi la rugăciunea neîncetată, trebuie să începi prin a te ruga cât mai des. Și voi, copiii!